

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Appellationibus. Consilium CLXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

extat aliqua contradictio, nec nullitatis vel desertionis obiectio; quæ obiectio omnino necessaria est. † Et hoc est, quod eleganter docet Felinus, in c. Ex parte 2. nu. 11. De rescriptis. & sequitur Rebuff. ad consil. Reg. in tract. de appell. artic. 5. glof. 1. nu. 47. vel. 3. & in re proposita magnum momentum habet, quod Iudex appellationis, si ex actis compertat, appellationem à sententia interpositam esse desertam, & de desertione coram eo disputatum non fuisse, non debeat ad desertionem respicere, nisi talis sit desertionis species, quæ obiecta excusari possit, secus si talis sit desertio, quæ nullam excusationem admittit: ut est illa, quæ inducitur per biennij lapsum, Auth. Et qui appellat De temp. appell.

Nec denique ad nullitatem appellationis facit, quod appellans intra quindecim dies per dictum Commissarium præfixos elegerit iudicem: quia inde non inducitur nullitas appellationis, neque etiam desertio; cum nullum hoc casu appellatus habeat interesse, qui durante fatalibus dictorum quatuor mensium, nullum interesse passus fuit, Comm. in d. c. si u. cui nu. 5. satisque fit, quod appellans intra quatuor menses initium prosecutionis fecerit, & Iudex à quo, atque item appellatus ab executione abstinuerint, eoque appellans impetrato rescripto ac Iudice prævenierit. † Non enim per omnia sic arctat terminus hominis, ut terminus juris; cum etiam post terminum hominis prosecutio detur, Panor. & alij in d. c. personas: & in mora modici temporis (quod censetur, quamdiu adversarij non interest) nullum sit præjudicium, l. Et si post tres & ibi Doct. Si quis cautionib. tantumque, in d. plus possit realis electio, seu declaratio per ipsam prosecutionem, quantum verbalis, præterquam quod alioqui in dubio potius reiicienda sit desertionis cogitatio, quam assumenda; & admittenda appellationis prosecutio potius, quam reiicienda, Casiren. & Ias. in l. 1. nu. 17. si quis cautionib.

6 Ex quibus manifestum esse putamus, articulos de desertione hujusmodi, qui nunc primum in quarta instantia post conclusionem in causa exhibentur, cum non sint relevantes, & admissi seu probati nihil relevarent, fore reiiciendos, l. Ad probationem 1. in fine c. de probat. l. si duo patroni §. idem Iulianus & ibi Alex. & Iason. de iurjurando, & secundum conclusionem appellantis iudicandum.

De Appellationibus.

SYMMARIUM.

Appellatio malè interposita.

1. Appellatio ex falsa causa non valet.
2. Appellari non potest à sententia super executione faciendâ.
3. Appellatio ab interlocutoria quomodo faciendâ.
4. Præceptum de solvendo vni sententia definitiva habet.
5. Appellare non licet à sententia ex confessione partis lata.
6. Sententia etiam iniqua ius facit.
7. Sententia contra absentem lata quando teneat.
8. Præceptum de solvendo adversus absentem an fieri possit.

Conf. Wamel. Tom. I.

9. pignoris amissionem culpâ creditoris contigisse debitor allegare & probare debet.

CONSILIVM CLXXII.

ADVERTANT Venerabiles Domini Iudices diligenter ad tenorem scedulæ appellationis tertia mensis Martij coram Magnifico Domino Rectore pro parte Domicelli Ioannis Rybera mariti Domicelle Mariæ Ellens interpositæ, & manifestè deprehendent hanc appellationem accommodari non posse ad sententiam (ut appellantes illam vocant) interlocutoriam ultima Februarij tunc proximè antecedentis latam; etiamli procurator appellantium exhibendo scedulam, dixerit se ab ea appellare: quippe in dicta appellationis scedula aliud contra dictam sententiam ultima Februarij latam pro gravamine non allegatur, quàm quod per illam sententiam interlocutoriam pronuntiatum & declaratum fuerit, quod pars Actrix teneretur Reis solvere ducentos florenos Rhemenses; id quod ex lectione dictæ sententiæ interlocutorie ultima Februarij latæ, manifestè deprehenditur falsum esse: cum tenor ejusdem sententiæ interlocutorie hoc tantum contineat, quod Magnificus D. Rector inhæreat decreto undecima mensis Septembris lato, adjunctâ condemnatione expensarum litis citra dictam diem undecimam Septembris factarum. † Proinde ex causa notoriè f. l. a, cuiusque falsitatem demonstrat actorum inspectio & lectio, interposita appellatio ipso jure nulla est, c. Cum appellationibus de appell. lib. 6. Ioan. Andrea in c. 1. de appell. lib. 6. nu. 11. Alex. in addit. ad Bart. in l. 1. §. fin. de appellat. ita nullum devolutivum effectum operari potest, & iustificandi illam omnem spem præscindit.

Et quamvis videri posset, quod Magnificus D. Rector declarando se inhæreare decreto undecima Septembris lato, compendio verborum & effectualiter repetierit contenta decreti undecima Septembris lati; ita tamen res se non habet. Nam huiusmodi decretum inhesionis quoad dictam sententiam undecimæ Septembris, non est repetitio aut multiplicatio sententiæ antea latæ, sed magis decretum; non quidem confirmativum, quo opus non erat, postquam illa sententia, nulla appellatione suspensa in rem transierat iudicatam, sed executivum adversus ineptam dictæ partis agentis petitionem post rem iudicatam propositam, tunc & postquam illa sententia transierat in rem iudicatam, Guido Papa cons. 66. In facto præsupponitur & cons. 76. circa processum & cons. 83. Non potest. † Iam verò manifestum est à sententia super executione seu de exequendo lata appellari non posse nisi in exequendo modus excedatur, l. Ab executore c. Quorum appell. non recip. Et si quod gravamen in dicta sententia interlocutoria constitui potuisset, id secundum acta non poterat aliud esse, quàm quod Magnificus D. Rector per huiusmodi sententiam interlocutoriam tacite reciderit petitionem actoris post dictam rem iudicatam propositam: ea autem petitio non fuit de revocando aut retractando dictam sententiam undecima mensis Septembris latam, aut declarando illam fuisse nulliter pronuntiatam, sed de eo tantum, quod per partem

Ream

Dd 3

Ream exhiberetur manualis obligatio quondam mariti dictæ Domicellæ Mariæ, & quod responderet ad quædam de novo in factis proposita; * in quo quia nullum gravamen appellans ponit, saltem non exprimit (cū tamen in appellatione & sententia interlocutoria illud formaliter & expressis verbis exprimere necesse sit, ut appellatio valeat, d. c. 1. de appell. lib. 6. & ex ea iustificari in iudicio appellatorio possit, Clem. Appellanti De appell.) manifestè conlequitur, hanc appellationis causam non veram esse, nec dictæ sententiæ interlocutorię accommodari posse.

Prout multò minùs accommodari possunt, quæ subsequenter in dicta appellationis scedula subiiciuntur gravaminis causæ; videlicet quòd dicta sententia interlocutoria sit nulla aut saltem iniusta; primum ex eo, quòd lata sit parte legitimè non citata, & ea absente; secundo, quòd lata sit parte inaudita in suis legitimis defensionibus: tertio, quòd sit lata ex falsa relatione dictorum Reorum. Nam ex his tribus ne unum quidem est, quòd huic sententiæ interlocutorię ultima Februarij latæ oblit: lata enim fuit in præsentia procuratoris, statim à pronuntiatione illius de gravamine & de appellando protestantis; de cujus procuratoris mandato ex ipsis huius causæ actis constat; nihilque interest in præsentia procuratoris an domini sententia feratur, l. 1. in fine D. Quando appell. fit. Deinde lata etiam fuit cum plena causæ discussione, & post omnes partis actricis allegationes, & quidem etiam ad instantissimam dicti procuratoris petitionem, ut super actis jus diceretur. Denique ex actis, quæ post undecimam mensis Septembris à die latæ prioris sententiæ definitivæ habita fuerunt, non constat de aliqua, multo minus de falsa Reorum relatione, ex quâ dicta sententia interlocutoria ultima Februarij dici posset esse lata. Subiicitur quidem in dicta appellationis scedula clausula generalis, alijsque rationibus & causis in actis causæ propositis & suis loco & tempore adhuc proponendis; sed nihil facit ad sustinendam aut iustificandam dictam appellationem. Nam sententia dicta die ultima Februarij lata est merè interlocutoria; ut etiam in prædicta appellationis scedula Actrix appellans eam vocat & baptizat interlocutoriam; & manifestum est, quòd à sententia interlocutoria in scriptis appellandum sit, d. c. 1. de appell. lib. 6. & omnes appellationis causæ formaliter, disertis verbis, & in individuo, non per relationem ad acta aut aliud aliquod, in scriptura appellationis exprimendæ; ita quòd relatio ad acta, multò minùs ad postea alleganda aut proponenda non sit permilla in hoc genere appellationis ab interlocutoria sententia, Doct. in d. cap. 1. & in d. Clem. appellanti, Guido Papa conf. 124. & d. conf. 76.

Ut prout multipliciter demonstratur dictam appellationem à prædicta illa sententia interlocutoria nulla ex parte repetitioni contentorum in actis neque item expressioni causarum gravaminis congruere aut accommodari posse; ideoque illam minime iustificatam esse, minimeque ex expressis causis iustificari potuisse; multò minùs ex illa dictam interlocutoriam sententiam ultima Februarij latam impugnari aut retractari posse.

Congruunt & accommodari aliquo modo possunt dictæ tres expressæ causæ præcedenti definitivæ sententiæ undecima Septembris latæ, quam pars agens in eadem appellationis scedula vocavit decretum; sed ex ijs in dicta appellationis scedula non interponitur aliqua appellatio, sed tantum à dicta interlocutoria sententia ultima Februarij lata: ita quòd hic nulla sit concordia inter assertam facultatem & voluntatem; ob id, quòd fortè rebus integris, nullo alio interveniente impedimento, ab eâ appellare potuisset, sed tamen pars noluerit. Unde fit, ut cū id quòd potuit noluerit, & quòd voluit eo modo non potuerit, in hac appellatione sic interposita nec devolvendi nec iustificandi aut impugnandi aliquis effectus constitui possit, l. Multum interest C. Si quis alteri vel sibi &c.

Sed ut vel errori vel imperitiæ procuratoris appellantis hoc condonemus, quasi hic omnia bene congruant & concordent; & verum esse præsupponamus, quòd per dictam interlocutoriam, qua formaliter pronuntiatum & declaratum est, quòd Actrix teneretur Reis solvere ducentos florenos, imò eo ampliùs quòd sic & ex prædictis causis appellatum fuerit à dicta sententia undecima Septembris lata; nihilo validior aut iustior dici poterit huiusmodi appellatio, ob quam eadem sententia vel nulla declarari, vel ut iniusta per Venerabiles Dominos Iudices retractari possit: Primum ex eo, quòd in omnem eventum quoad sententiam die undecima Septembris latam seriùs foret interposita post lapsos non tantum tres dies, qui ex statutis Universitatis Lovaniensis appellationibus interponendis præscripti sunt, sed etiam post decendium iure communi præscriptum, *auth. hodie C. De appell.* Nam eâ latâ dicta die undecima Septembris, Actrix sententiæ acquiescendo nihil vel appellando vel alia ratione contradixit, sed primum secunda die mensis Octobris proximè tunc sequentis, non tam contradicendo dictæ sententiæ, quàm occasionem litis novæ, seu repetendæ ejusdem litis captando, proposuit & continuavit petitionem exhibendæ manualis obligationis, per ejus maritum Reistraditæ; idque non directè ad finem retractandæ dictæ sententiæ, sed ad hoc tantum, ut actrici constare posset, quibus conditionibus dictus suus quondam maritus aurea in actis mentionata oppignoraverat. Qua in parte actrici satis factum fuit per responsum & declarationem Reorum factam ad interrogationem Magnifici D. Rectoris, quòd huiusmodi obligationem non haberent, nec ubi sit scirent. Atque ita intempestivè appellatio interposita effectum aliquem habere non potest, multò minùs dicta contradictio, non directè ad finem revocationis ejusdem sententiæ, sed alio omnino fine, videlicet vel ad moderandum vel differendum executionem dictæ sententiæ facta, si fortè in repta & exhibita manuali obligatione aliquid contineretur, propter quòd aut Actrix præcisè & statim non debuerit solvere ducentos florenos, aut Rei non possent statim profluere ad venditionem catenæ pignori datæ. Quo etiam factum, quòd Actrix, videns se per temporis lapsum excidisse remedium appellationis, adversus Reorum in

istam objectionem replicaverit, quod dicta sententia undecima Septembris lata interlocutoria fuerit, quæ quoad iudicem numquam transeat in rem iudicatam, ideoque illius retractandæ quancumque ei sit potestas, *l. Quod iussu D. De re iudic.* quod tamen sic replicando obicit seu tetor-fit, ut numquam ex ea aut alia causa petierit dictæ sententiæ retractationem seu revocationem; ut sanè bono jure petere non poterat: *†* quippe illa sententia (sive sententia appellatur, sive præceptum de solvendo) non interlocutoria, *Bart. in l. 1. D. De confess.* sed absolute definitiva fuit, sententiæ definitivæ per omnia potestatem habens, *Bald. conf. 201. Punctum petitiæ vol. 5. Guido Papa decis. 12. & 120. Anchar. conf. 234. Casus talis nu. 3. †* Idque tantò potentius, quod sit lata ex confessione partis agentis in iudicio coram iudice in præsentia partis Reæ facta; à cujus generis præcepto seu sententia nulla est appellatio, *l. 2. c. Quor. appell. non recip.* cum adversus contentum non tam iudicandi & condemnandi sint iudicis partes, *l. Proinde. D. Ad leg. Aquil.* quippe confessus in iudicio pro iudicato habetur, *l. 1. D. De confess.* quàm exequendi & initium executionis faciendi, & iudicato præcipiendi ut solvat, *Bart. in d. l. 1. D. De confess.* Sic quod illa sententia irrevocabiliter transierit in rem iudicatam; sive quia ab ea appellari non potuit; sive quia appellatum aut contradicendum non fuit, aut saltem non debito tempore; ideoque nulla ratione possit per Dominos iudices ex capite aliquo iniustitiæ aut iniquitatis retractari: * quia sententia, quæ in rem iudicatam transiit, inter partes ius facit, sive illa æqua sive iniqua sit, & ob id nec disputationem iustitiæ vel iniustitiæ; æquitatis aut iniquitatis admittit, *l. 1. §. pari modo De liber. exhiben. l. scire De lib. agnos. l. Qui Romæ §. duo fratres & ibi Bart. & alij De verb. oblig.*

Quamobrem Aërix diffidentia retractationis ex capite iniquitatis & iniustitiæ, confugit ad objectionem & causas nullitatis: malè quidem & incongruè quoad dictam interlocutoriam sententiam ultimam Februarij latam; quia causa nullitatis allegatæ, ut superius deduximus, illi nulla ratione accommodari possunt; sed magis appositè & congruentius quoad dictam sententiam definitivam undecima Septembris latam. Cujus nullitate constitutà, ex consequenti constituenda quoque esset dictæ sententiæ interlocutoria undecima Februarij tamquam de faciendâ executione lata inefficacia: Non enim potest executivum decretum ferri, aut procedi ad executionem sententiæ, quæ vel nulla vel nulliter lata est, *l. 4. §. condemnatum l. Si cum nulla De re iudic.* Cæterum nec hac ex parte magis fundata est Aërix: nam quas huiusmodi nullitatis expressit & proposuit causas, momenti nihil in proposito habent.

Quod enim ad primo loco propositam attinet, quod lata fuerit parte sua non legitime citatà, & ea absente, partim verum non est, quoad defectum citationis scilicet, partim nullius est momenti, quoad absentiam aëricis. Citatam quippe fuisse Aëricem evidenter constat ex relatione nuntij seu Bedelli eadem die, qua dicta sententia lata fuit, in iudicio facta, qui aëricem in personam suæ ancillæ seu famulæ domesticæ citaverat speci-

Conf. Wamf. Tom. I

aliter ad videndum & audiendum decretum Domini Rectoris interponi; cui nuncio ea parte credendum est, *Glos. in c. Cum parati de appell. eoque magis*, quod Aërix indirectò id non neget, sed hoc tantum, ad avertendum effectum huiusmodi citationis, dicat, se ex sua ancilla intellexisse, se quidem ad Dominum Rectorem vocatam fuisse, sed non audivisse fieri mentionem de decreto aliquo interponendo; quod sanè probabile non est: quippe intelligebat facillè Aërix, atque etiam intelligere debebat, se ob aliam causam coram Domino Rectore tunc vocatam non fuisse per nuntium, quàm litis suæ, quam contra Reos paucis diebus ante ad repetitionem pignorum instituerat, & ex ea occasione per eisdem Reos reconventa fuerit ad solutionem ducentorum florenorum mutuo datorum; quodque hoc debito per eam confessato nihil restabat quàm pronuntiatio seu decretum Domini Rectoris super hac conventionē & reconventionē utrimque proposita, & unico actu satis liquidata; ideoque non debebat hanc vocationem sic contemptui aut neglectui habere, & in multam lucem stertendo delicatè lectum auctoritati & reverentiæ Rectorali præferre. Aded ut ejus hæc absentia nulla ratione sit probabilis, sed prorsus sit ex contumacia & dolo, aut saltem ex lata culpa, quæ dolo comparatur. * Et si qua ratione hæc ejus absentia probabilis dici posset, & extra omnem contumaciam in plena ignorantia constitui; nihilo magis nulla dici posset hæc sententia, seu præceptum de solvendo: cum ipso jure, etiam si iniqua esset, valeat, & absenti necesse sit appellare ab huiusmodi sententia intra statuta tempora, aut saltem à die scientiæ, quod lata fuerit, ut expresso jure definitum est, *l. Ab eo C. Quomodo & quando iudex & c. si modò citatio facta sit* (ut inquit Bartolus, in d. l. Ab eo) ad domum absentis, etiam si ad illius notitiam non pervenerit. Iam verò hac quoque in parte sibi defuit Aërix, quæ nullo umquam tempore, & ne nunc quidem à dicta sententia seu decreto undecimæ mensis Septembris ullam appellationem voce vel scripto interposuit, nec restitutionem ad appellandum umquam petijt, sed post lapsos viginti dies à pronuntiatione dictæ sententiæ, ut superius diximus, proposuit dumtaxat petitionem exhibitionis manualis obligationis; sic in effectu rem ad initium alterius litis pertrahere laborans, sine directâ oppugnatione prædictæ sententiæ, seu præcepti de solvendo, per remedium appellationis, statim à die scientiæ aut restitutionis ad appellandum. Sic quod hæc sententia ex defectu citationis aut propter absentiam aëricis convelli aut nulla dici non possit. * Cum aliqui huiusmodi præceptum de solvendo non tam sit sententia, quàm initium executionis iudicati, quod constituitur ex partis conventæ vel reconventæ confessione, *Bart. in l. 1. D. De confess. Lud. Rom. in l. 5. De verb. oblig. Zasius in l. Certum §. confess. nu. 4. De re iud.* ideoque etiam adversus absentem & non citatum plerumque fieri possit, *Bart. in l. Nec quicquam §. ubi decretum De off. procons.*

Quæ deinde subijcitur hujus nullitatis causa, quod scilicet dicta sententia lata sit parte penitus inaudita in suis legitimis defensionibus, multo

D d 4

magis

magis frivola est; cum Actrix per Reos non sit in jus vocata, sed ipsa Reos ad iudicium pertraxerit, & reconvictioni Reorum nihil obicerit, imò debitum ducentorum florenorum apertè in iure confessi fuerit; exceptioni seu responsioni Reorum adversus Actricis conventionem proposita, (quod pars dictorum pignorum sine ipsorum culpa per milites ablata fuerit) nihil prorsus replicando contradixerit, nec contradicendi aut desuper deliberandi dilationem petierit, sed tacita confessione verum esse cognoverit, & sic cognoscendo Domino Reftori iustam occasionem dederit declarandi, quod actrix in sua conventionali petitione non sit fundata; idque expressim adjecta hac causa, quod de culpa Reorum non constet.

9. Quam causam idem Dominus Reftor merito adijcere poterat, non tam ex narratione, seu (ut Advocatus actricis dicit) relatione Reorum, quam ex defectu objectionis seu allegationis culpæ, quam actrix, ut minimum obijcere debebat, si periculum dictorum pignorum à se avertere, & in Reos rejicere volebat: quia ut probatio, ita quoque allegatio culpæ amissionis pignorum incumbit non creditori, qui pignori accepit, sed debitori, qui pignori dedit, l. si creditor & ibi glos. in verb. se perdidisse C. de pignor. actione; nam sine culpa amissionis esse, merè abutivum est & in dubio præsumitur, l. Merito D. Pro socio, Bart. Cepolla consil. criminali 69. At verò in culpa esse seu culpa creditoris pignus amissum esse in facto consistit, cujus nulla est præsumptio, sed necessitas allegandi & probandi, l. in bello §. factio D. De capti. & postlim. revers. Bald. cons. 403. Ioannes Simonem nu. 6. vol. 6.

Quare frivola quoque est tertia proposita nullitatis causa, quam actrix constituit in eo, quod Dominus Reftor attenderit ad falsam relationem seu assertionem Reorum, quod pars pignorum sine eorum culpa sit ablata. Quis enim falsa dici potest, quam deficiente contrarij probatione, jus ipsum præsumit? Et ut verè falsa fuerit huiusmodi assertio; inde tamen non potest constitui sententia nullitas, sed ad summum duntaxat iniquitas, quam, ut contra jus partis admissam, actrix remedio appellationis convellere legitimo tempore & modo debuit, l. 1. C. si sapius in integ. restit. possul. l. 1. §. Item cum contra, l. Quæ sent. siue appell. rescrip. Bald. cons. 363. Si thema vol. 4. ita quoque cum id non fecerit, averfa prorsus censeri debet præsumptio iniquitatis, & ex adverso ex auctoritate rei iudicatae inducta præsumptio veritatis & æquitatis; cum, ut diximus, iniqua etiam sententia remedio appellationis non suspensa jus inter partes faciat, l. Res iudicata De reg. iuris. Quà in parte hoc quoque in animadversione habendum, quod dicta Domini Reftoris sententia lata undecima Septembris duo capita habeat; alterum absolutionis Reorum in conventionem; alterum condemnationis Actricis in conventionem ex causa mutui; & quod Actrix in prædicta appellationis scedula duntaxat conqueratur de posteriore illius capite, quod fuerit condemnata in ducentis florenis; & quod jus permittit ab una tantum parte sententia appellare, reliqua, qua expressim appellatum non est, in suo robore manente, l. Etiam §. i. D. de minor. l. 1. §. ult. D. Nil novan. appel. pend. Ita ut à

priori parte nulla extet appellatio aut querela, cui priori parti applicatur dicta causa (quam Actrix falsam vocat) quod non constet de culpa Reorum; ideoque ut posteriori parti dictæ sententiæ illi applicari non potest, quia in mutuo huiusmodi culpæ consideratio non est; ita quoque iniquitatem condemnationis facere non potest, multo minus nullitatem.

Multa igitur concurunt, ex quibus manifestè deprehenditur per Venerabiles Dominos Iudices pronuntiandum esse nulliter, aut saltem malè esse appellatum à dicta sententia interlocutoria ultimæ Februarij lata, ideoque eandem per omnia esse confirmandam, partemque appellantem in expensis litis condemnandam.

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellatio à subdelegato ad quem fieri debeat.

1. Appellatio à delegato ad quem interponatur.
2. Clausula, donec, & quousque easdem subdelegans ad se iterum revocandas duxerit, in subdelegatione quid operatur.
3. Appellatio per se nulla si à parte adversa admittatur valet.
4. Apostoli quales sint cum iudex defert, quatenus ius deserit.
6. Appellatio alternativa valet.

CONSILIUM CLXXIII.

AD impediendum progressum causæ appellationis, quæ coram Reverendo Domino Abbate S. Gertrudis Lovaniensis ex parte Domini Martini Bruninx, & Annæ van Releghem appellantium contra Dominum Dionysium Seroncx introducta est, districtus Domini Abbatis iurisdictionem præscindendam, obijtur, quod eorum appellatio nulla sit, nullumque operetur vel suspensionis rei iudicatæ, vel devolutionis ad superiorem effectum; & ob id, quod expresso iure cautum sit, in c. si delegatus de off. deleg. lib. 6. si quando à subdelegato Apostolico, cui causæ per delegatum non simpliciter, sed cum clausula, donec & quousque, easdem subdelegans ad se iterum revocandas, & reassumendas duxerit, delegantur, appellandum esse ad subdelegantem, & minimè, eo omisso, ad Papam; licet aliàs regulariter à quocumque inferiore, omisso medio seu immediato superiore, ad Papam appellari possit, c. dilecti de apel. c. Ad Romanam 2. q. 6. Ita ut testibus Ioanne Andrea & Philippo Franco, in d. c. si delegatus, in Romana Curia non soleant dari litere seu rescripta delegatoria super huiusmodi appellatione à subdelegato ad Papam, prætermisso subdelegante interposita. Verum quoniam dicta juris definitio sæpissimè vitium patitur, & ex plurimis causis restringitur, & limitatur, ex ejus generalitate in abstracto non potest argui dictæ appellationis nullitas, nec præfati Domini Abbatis iurdictio in hac causa impugnari; etiam si verum sit præclaræ memoriæ Dominum Robertum Episcopum Leodiensem, (cui inter has partes per rescriptum Apostolicum causa commissæ primum fuit) eandem causam Venerabili Domino Petro Boels suo Sigilli-